

Αναμνήσεις με τη γιαγιά

Γιατί η Μαρί δεν ήταν πιο υπομονετική με τη γιαγιά;

Από την Τζέιν ΜακΜπράιντ
(Βασισμένο σε αληθινή ιστορία)

Η Μαρί συνοφρυώθηκε. Η γιαγιά έλεγε την ίδια ιστορία. Ξανά.

Η γιαγιά ήλθε να ζήσει με την οικογένεια της Μαρί πριν από αρκετούς μήνες. Η Μαρί την αγαπούσε, αλλά ήταν μερικές φορές κουραστικό να είναι κοντά στη γιαγιά. Έλεγε τις ίδιες ιστορίες ξανά και ξανά. Μερικές φορές ξεκινούσε από την αρχή πριν καν τελειώσει να λέει την ιστορία.

Η Μαρί αναστέναξε. «Γιαγιά» είπε «μου είπες ήδη αυτήν την ιστορία».

Η γιαγιά χαμήλωσε το βλέμμα. «Αλήθεια;»

«Ναι» είπε η Μαρί. «Μου την είπες πριν από λίγα λεπτά».

«Δεν θυμάμαι» είπε η γιαγιά. Έδειχνε λυπημένη και σαστισμένη. Μετά

σηκώθηκε και γύρισε πίσω στο δωμάτιό της.

Η Μαρί λυπήθηκε που είχε αναστατώσει τη γιαγιά. Από τότε που πέθανε ο παππούς, η γιαγιά ξεχνούσε όλο και περισσότερο. Μια φορά μάλιστα άφησε αναμμένη την κουζίνα και προκλήθηκε πυρκαϊά. Τότε ήταν που η μαμά και ο μπαμπάς έφεραν τη γιαγιά να ζήσει μαζί τους.

Η Μαρί βρήκε τον μπαμπά στην κουζίνα. «Αγαπώ πραγματικά τη γιαγιά, αλλά κουράζομαι να ακούω τις ίδιες ιστορίες. Γιατί δεν θυμάται ότι ήδη μου είπε αυτήν την ιστορία περίπου πενήντα εκατομμύρια φορές;»

Ο μπαμπάς χαμογέλασε. «Σίγουρα δεν είναι πενήντα εκατομμύρια φορές. Όμως ξέρω ότι είναι δύσκολο. Η γιαγιά σου έχει μία ασθένεια στον εγκέφαλό της που την κάνει να ξεχνά πράγματα. Οι ιστορίες της είναι ο τρόπος της να προσπαθεί να θυμάται ποια είναι».

Η Μαρί έσκυψε το κεφάλι της. Γιατί δεν ήταν πιο υπομονετική με τη γιαγιά; Η γιαγιά πάντα της συμπεριφερόταν με αγάπη. Την αποκαλούσε «η Μαρί μου». Η Μαρί σκέφθηκε όταν βοηθούσε τη γιαγιά να φυτέψει λουλούδια και να ξεχορταριάσει τον κήπο.

Η Μαρί κτύπησε την πόρτα της γιαγιάς. «Έλα μέσα» είπε η γιαγιά.

Η Μαρί άνοιξε την πόρτα. Η γιαγιά καθόταν σε μία καρέκλα με τις γραφές ανοικτές στην ποδιά της.

«Γιαγιά, θα μου πεις σε παρακαλώ πώς εσύ και ο παππούς προσχωρήσατε στην Εκκλησία;» ρώτησε η Μαρί.

Η γιαγιά κοίταξε προς τα πάνω. «Θέλεις να ακούσεις για τον παππού και εμένα;» ρώτησε με φωνή γεμάτη αισιοδοξία.

Η Μαρί κάθισε δίπλα στην Τρίνα. «Θέλω. Θέλω να ακούσω τα πάντα». Η Μαρί έπιασε το χέρι της γιαγιάς της. «Είσαι πολύ ξεχωριστή για μένα, γιαγιά. Πάντα θα είσαι».

Η γιαγιά χαμογέλασε, κάθισε πίσω στην καρέκλα της και άρχισε να λέει την ιστορία.

Η Μαρί είχε ακούσει την ιστορία πολλές φορές, αλλά αυτήν τη φορά δεν ένιωθε ενοχλημένη ή ανυπόμονη. Αντιθέτως, ένιωθε αγάπη και θαυμασμό. Ήξερε ότι η γιαγιά και ο παππούς είχαν θυσιάσει πολλά, όταν προσχώρησαν στην Εκκλησία στη Γερμανία. Ο παππούς και η γιαγιά της είχαν μετακομίσει μακριά από το σπίτι τους, ώστε να μπορούν να ζουν κοντά σε άλλα μέλη της Εκκλησίας.

Η γιαγιά τελείωσε την ιστορία και χαμογέλασε. «Είσαι καλό κορίτσι, Μαρί μου».

Η Μαρί αγκάλιασε τη γιαγιά της. «Ευχαριστώ, γιαγιά. Σε αγαπώ».

Αυτή η ιστορία έλαβε χώρα στις Η.Π.Α.